మాటే మంత్రము

డా॥ కె. రామారావు

ముందుగా నాది ఒక చిన్న మాట - మన్నించండి! మనమందరము అనుక్షణము "నేను నాది" అని గొంతు చించుకొని, గుండెలు బాదుకుంటున్నాము. మరి మనలో ఎవరైనా సుఖంగా ఉన్నామా? కొందరు బాహ్యంగా దుఃఖముతో కాలిపోతుంటే - మరికొందరు లోలోపల కుమిలికుమిలి ఏడుస్తున్నారు - ఇంకొందరు పైకి చిరునవ్వులు నటిస్తున్నా లోలోపల కుళ్ళికుళ్ళి ఏడుస్తున్నారు. మోయలేని బరువుల్ని గుండెల్లో మోస్తూనే ఉన్నారు. స్వచ్ఛమైన నవ్వు ఏ ముఖములోనూ కనిపించటంలేదు. ఎందుకని? మనలో చాలామందికి అండబలం, కండబలం, ధనబలం అన్నీ ఉన్నాయిగా? అయినా అందరము ఎందుకు దుఃఖముతో కుమిలిపోతున్నాము?

తొలిసారిగా నేను 1984వ సంవత్సరము ఏప్రియల్ 19వ తేదీన శ్రీ నాన్నగారిని దర్శించుకున్నాను. 35 సంవత్సరాల క్రితము జరిగిన ఆనాటి మధుర సంఘటన నా జీవిత గమ్యాన్నే మార్చివేసింది. నాలోని దుఃఖాన్ని ఆర్పివేసింది. ఈనాడు ఏది జరిగినా - నా కళ్ళలో ఆనందబాష్పాలు తప్ప - కన్నీరు నన్ను తాకలేకపోతుంది.

ఆనాటి మన తండ్రి ప్రతీనోటిమాట నా జీవితంలో మరపురాని ఒక మహా మంత్రమే! ఒక ఉపదేశమే! ఆ అమృత వాక్కులను మీ ముందు ఉంచి - మీ అందరి దుఃఖములో పాలుపంచుకొని మీ కన్నీరు తుడవాలనే ఆశతో ఈ చిన్న ప్రయత్నము -

1984 ఏప్రియల్ 19వ తేదీ రాత్రి 8 గంటలకు తొలిసారిగా నేను శ్రీనాన్నగారి దివ్యదర్శనం చేసుకున్నాను. శ్రీనాన్నగారు చిరునవ్వులతో ప్రశాంతంగా నా కళ్ళలోకి చూసారు. ఒకసారి కళ్ళు మూసుకొని, మరల కళ్ళు తెరచి నా ముఖములోకి చూసారు. ప్రశాంతంగా ఉన్న ఆయన కళ్ళు ఒక్కసారిగా తళుక్కున వెయ్యి కేండిల్ బల్బు కన్నా కాంతిగా మెరిసాయి. అప్పటివరకు మామూలుగా ఉన్న ఆయన రెండు చెవులు లేడి చెవుల్లా నిక్కబొడుచుకున్నాయి. అలా చెవులు కదలడం నా జీవితంలో నేనెప్పుడూ ఎవరికీ చూడలేదు. అప్పటివరకు చిరునవ్వులు చిందిన ఆయన ముఖం గంభీరంగా మారిపోయింది. రెప్పవేయకుండా కళ్ళు పెద్దవి చేసుకొని సూటిగా, తీక్షణంగా నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ఉండిపోయారు.

ఒక్కసారి నా గుండె ఝల్లుమనిపించి, ఒళ్ళు జలధరించింది. రోమాలు గగుర్పొడిచాయి. ఆ కళ్ళు మామూలు కళ్ళు కాదు. ఆ చూపు మామూలు చూపు కాదు. నన్నేదో మాయచేసి మైకంలో పెట్టి నా జీవితం మీద దాడి చేస్తున్నారనిపించింది. నిజం చెప్పాలంటే నాకు కొంచెము భయము వేసింది. దెయ్యం పట్టిన వాడిలా అలా చూస్తారేమిటి అనిపించింది. వివేకానందస్వామి జీవితంలో జరిగిన ఒక సంఘటన నాకు గుర్తు వచ్చింది. శ్రీరామకృష్ణుడు కాలి స్పర్శతో నరేంద్రుడిని మైకంలో పెట్టి మాయ చేసినట్లు ఈయన కూడా నన్నేదో మాయ చేస్తున్నాడనిపించింది. ఆకంటి చూపుకు బండరాళ్ళు కూడా వెన్నముద్దల్లా కరిగిపోతాయనిపించింది.

కొంతసేపు నిశ్శబ్దం! గంభీరమైన మౌనం! ఆ మౌనం కూడా ఏదో మాటలాడుతున్నట్లుంది. నా మనస్సులో ఏవేవో ఆలోచనలు. అంతలో - నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ... "డాక్టర్ గారూ! ఏమైనా అడగాలనుకుంటున్నారా?" అని అడిగారు.

వెంటనే నాకు స్ఫురించింది - గ్రౌండ్‌ను ప్రిపేర్ చేయకుండా భూమిలో విత్తు

నాటినా అది మొక్క మొలవదుగా? అందుకే మౌనంగా కంటిచూపుతో అప్పటి వరకు నా గుండెను పక్వము చేసి, నా గుండెలో గూడుకట్టుకున్న బరువును బయటికి తీయటానికి నన్ను కదుపుతున్నారని అర్థమైంది.

"ఔను నాన్నగారూ! ఆర్థికంగా మాకు స్థోమతున్నా కుటుంబ కలహాల వల్ల నా భార్య ఉద్యోగం చేసి నన్ను డాక్టరు చదివించింది. చదువు పూర్తై నా భార్య కష్టానికి కృతజ్ఞత తీర్చుకుందామనుకున్న తరుణంలో నా భార్యకు తీవ్రమైన గుండెనొప్పి వచ్చి డాక్టర్లు బ్రతకదని చెప్పారు. కానీ బ్రతికింది. అప్పటినుంచి డబ్బులతోనే బ్రతికిస్తున్నాను. జీవశ్చవంలా బ్రతికే నా భార్యను చూస్తే మృత్యువుతో కాపురం చేస్తున్నట్లు అనిపిస్తుంది. మరోసారి నొప్పివస్తే నా భార్య బ్రతకదని నాకు తెలుసు. మరణం మమ్మల్ని వేరుచేయకముందే నా గుండె బాధను దించుకోవాలనే ఆశతో మీ దర్శనానికి వచ్చాను నాన్నగారూ..." అని నా గుండె బరువును దించుకున్నాను.

"గుండెల్లో ఎంత బాధను దాచుకున్నారు డాక్టరుగారూ! మీరు దుఃఖాన్ని దాటిపోవాలంటే ఒక చిన్న చిట్కాను చెప్తాను. అది మీకు అర్థమైతే ఇప్పుడే చిరునవ్వుతో ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళిపోతారు."

ఆయన మాటల మీద నాకు నమ్మకం కుదరలేదు. అయినా మర్యాదకోసం మౌనంగా ఉండిపోయాను.

"డాక్టరుగారూ! మీరూ, మీ భార్యే కాదు..... నిజానికి ఏ జీవుడూ అసలు పుట్టనే లేదు! పుట్టానని భ్రమపడుతున్నాడు ... అందుకే చస్తానని భయపడుతున్నాడు"

"అదేమిటి నాన్నగారూ? నేను పుట్టాను - మీ ముందే ఉన్నానుగా?" అన్నాను తడబడుతూ...

నా అమాయకత్వానికి నాన్నగారు చిన్న చిరునవ్వు నవ్వి "ఇదేమిటి డాక్టరు గారూ?" అని చేతికి ఉన్న నా వాచీని చూపించారు.

"నా వాచీ నాన్నగారూ" అన్నాను.

"అంటే ఆ వాచీకి మీరు యజమాని అన్నమాట. అంతేగాని ఆ వాచీయే మీరు కాదు గదండీ?" అన్నారు.

"ఔను నాన్నగారు".

"మరి ఇదేమిటి?" అని నా చేయి పట్టుకున్నారు.

ఆ స్పర్శకు నా గుండెల్లో ఏదో కుదుపు వచ్చినట్లు శరీరం జలధరించింది. ఆ స్పర్శే నా జన్మకు శాపవిమోచనకై ఆ తండ్రి ముహూర్తం పెట్టాడని ఆనాడు నాకు తెలియదు.

ఏదో అయోమయంలో "నా చేయి నాన్నగారూ" అన్నాను.

"అంటే ఆ వాచీకి మీరు యజమాని ఎలాగో.... ఈ చేతికి కూడా మీరు యజమానే గాని ఈ చేయే మీరు కాదు కదండీ? మరి ఈ చేయి నాది అని చెప్పే యజమాని ఎవరంటారు? ప్రతివాడు నా కాళ్ళు, నా కళ్ళు, నా ముఖం, నా గుండె, నా తల, నా శరీరం అంటాడే గానీ .... అవే నేనని చెప్పడం లేదేమిటండీ? అంటే వీటి అన్నింటికి వేరుగా ఒకడు ఉన్నాడన్నమాట! వాడెవడు? జాగ్రదవస్థలో చిన్నమాటంటే తిరగబడి రెచ్చిపోయి రంకెలేసే ఆ పెద్దమనిషి గాఢనిద్రలో ఒక తాపు తన్నినా తిరగబడడేమండీ? పోనీ నిద్రలో వాడు లేడా అంటే - నిద్ర లేవగానే రాత్రంతా నాకు సుఖంగా నిద్రపట్టిందని

సిద్ధమౌతున్నాడు కదండీ? మరి గాఢ నిద్రలో ఆ పెద్దమనిషి ఎక్కడికి పోతున్నాడంటారు?-

"డాక్టరుగారూ! ప్రతివాడు 'నేను - నాది' అని గుండెలమీద కుడివైపు క్రింది భాగములోనే చేయి వేసుకుంటాడు - మీరు ఎప్పుడైనా గమనించారా? అంటే ఆ నేనుకు మూలం అక్కడనే ఉందన్నమాట. దానినే ఆధ్యాత్మిక హృదయం అంటారు. అది మన దేహంలో ఉన్నమాట నిజం - కాని అది మన దేహంలో ఒక భాగము మాత్రం కాదు. అందుకే మన దేహాన్ని కోసి చూస్తే అది కళ్ళకు కనిపించదు. దేహము మరణించినప్పుడు అది మరణించదు - దేహమును కాల్చినపుడు కట్టెలలో అది కాలదు!-

"ఆ హృదయములో ఆత్మ (బ్రహ్మము) నిరంతరము "నేను నేను" అనుచు స్వయముగా ప్రకాశిస్తున్నది. అది సత్ చిత్ ఆనంద స్వరూపము! అది అనంతము, అఖండము, అమరము, అజరము, అద్వితీయము, అనిర్వచనీయము, అవ్యయము, అభవము, అభౌతికము, కాలాతీతము, గుణాతీతము, ఊహాతీతము. దానిని గాలి కదుపలేదు - నిప్పు కాల్చలేదు - నీరు తడుపలేదు. అది మనకంటే వేరుగా ఎక్కడో లేదు - మన స్వరూపం గానే ఉంది - మన హృదయములోనే ప్రత్యక్షముగా ప్రకాశిస్తున్నది.-

"చైతన్యమైన ఆత్మను - జడమైన దేహమును కలిపి ముడిపెడుతూ రెండింటికి మధ్యన మిధ్యానేను" ఒకటి పుట్టుచున్నది. దానినే 'చిజ్జడ గ్రంధి' అని, జీవుడని, అహంకారమని, కారణ శరీరమమని అంటారు. ఆత్మగతమైన నేనులో నుంచి - నీటిలో నుంచి బుడగ వచ్చినట్లు దేహపరిమితమైన నేను పుట్టి, అది దాని పుట్టుకను మరచిపోయి స్వతంత్రముగా వ్యవహరిస్తున్నది, స్వయంభువుడిని అనుకుంటుంది. ఈ "నేను" అను తలంపే తొలి తలంపు - మూల తలంపు - పునాది తలంపు! ఈ మూల తలంపునకే మిగిలిన అన్ని తలంపులు వచ్చుచున్నవి. ఆ తలంపుల మూటే మనస్సు! మూల తలంపును ఆధారము చేసుకొనే ఈ సృష్టి అంతా ఆధారపడి ఉంది. జగత్ జీవేశ్వరులు కూడ ఈ మనస్సు యొక్క సృష్టే! మనస్సు ఉంటే అంతా ఉంది - మనస్సు లేకపోతే ఈ సృష్టే లేదు! -

"గాఢ నిద్రలో దేహపరిమితమైన నేను దాని పుట్టుచోటైన ఆత్మలో అణిగిపోతుంది. ఆత్మలో సుఖముంది. రాత్రంతా గాఢనిద్రలో ఆ సుఖ సముద్రములో ఈదులాడుతుంది.-

"అంతలో మెలకువ వస్తుంది! మరల నేను అను తలంపు పుడుతుంది - మీ సంసారమంతా గుర్తుకు వస్తుంది - దుఃఖాన్ని తీసుకువస్తుంది. -

"సంసారమంటే ఏమిటి? మనిషి నేను చేస్తున్నానని ఏపని చేసినా - ఆపని వాసనగా మారుతుంది. నేను చేస్తున్నాననే కర్తృత్వము ఉన్నంతకాలము - జన్మవచ్చి తీరుతుంది - దేహము వచ్చి తీరుతుంది. దేహము వచ్చిందంటే - మరణము వచ్చి తీరుతుంది. -

"మరణమంటే మనిషి ఎందుకు భయపడుతున్నాడు? చనిపోతే మరల ఈ దేహం కనబడదేమో, సంసారం కనబడదేమో - అదేగా మీ భయం? కానీ ఎప్పుడో మరణం దాకా ఎందుకండీ? ప్రతిరోజూ మీ గాఢనిద్రలో మీ దేహంతోటి, సంసారం తోటి మీకు సంబంధము తెగిపోతూనే ఉందిగా? మంచం మీద పడుకున్నారో - నేలమీద పడుకున్నారో కూడా మీకు తెలియదుగా? అందరూ నిద్రను కోరుకుంటున్నారుగా? అంటే నిద్ర లేవగానే మీ సంసారమంతా మీ కళ్ళముందే కనిపిస్తుంది. ఇదీ మీ అనుభవం!-

"కానీ నిజానికి నిద్ర ఎటువంటిదో చావు కూడా అటువంటిదే! మరణమంటే మార్పు! ఒక శరీరంలోనుంచి మరో శరీరంలోకి మారడం. మనిషికి మోహం ఉన్నంతకాలము పాపం చేసితీరతాడు. మంచి చేసిన వాడికి సద్గతి - చెడు చేసిన వాడికి దుర్గతి అనుభవించి తీరవలసినదే.

అనుభవించటానికి మరల దేహం వచ్చి తీరవలసినదే. దేహమంటూ వస్తే చావుపుట్టుకలు తప్పవు. ఇది దేవుని చట్టం! గురువు సహాయం లేకుండా ఏ జీవుడు దేవుని చట్టాన్ని అతిక్రమించలేడు! జనన మరణ చక్రములో నుంచి బయటపడలేడు. గురుకృప కావాలంటే - శరణాగతి ఒక్కటే గతి! శరణాగతి ఉన్నవాడు అంతా ఆ తండ్రి దయే అనుకుంటాడు - జరిగే ప్రతి సంఘటన ఆ తండ్రి ప్రసాదంగానే స్వీకరిస్తాడు - అప్పుడు అంతా ఆనందమే!-

"డాక్టరుగారూ! పొద్దుపోయింది. ముగించే ముందు ఒక చిన్నమాట! భగవంతుడు కరుణామయుడు! అందుకే మనమీద ప్రేమతో ఒక చిన్నమాయను పెట్టాడు. ఈ మాయ మీకు అర్థమయితే మీ దుఃఖమంతా ఇప్పుడే ఇక్కడే ఆరిపోతుంది.. మీరు నిద్రలేచిన తరువాత మీ సంసారం ఎంత నిజమో - మరణానంతరం మరల మీ సంసారము అంతే నిజం! రాత్రి పడుకొనేముందు ఒక పుస్తకం 100 పేజీలు చదివి - మరునాడు ఉదయం 101వ పేజీ చదువుతారా? లేక మరల 1వ పేజీ నుంచి చదువరు కదా? ఇదీ అంతే! మరణానంతరం మరో దేహం - దానికి సంబంధించిన సంసారం అంతే సహజం! కాకపోతే దేహాలు మారతాయి - మీ సంసారమంతా మీ చుట్టూనే తిరుగుతుంటుంది. కాకపోతే ఇక్కడే భగవంతుడు చిన్నమాయను పెట్టాడు! చావుపుట్టుకలకు మధ్యలో "మరుపు" అనే మాయను పెట్టాడు. మీకు ఇష్టమైన మీ సంసారమంతా మీ చుట్టూనే ఉంటుంది. అడ్రస్సులు మారిపోతాయేమో - బ్యాంకు అకౌంట్లు మారిపోతాయేమోనని భయపడనక్కరలేదు ఎవరూ. భగవంతుడు కృతఘ్నుడు కాదు - కృతజ్ఞుడు! కర్తృత్వ బుద్ధి ఉన్నంతకాలము ఎవరిమూట వాళ్ళకు అప్పచెప్తాడు. ఇది నిజం. -

"డాక్టరుగారూ! మీ విలువైన కాలాన్ని చాలా ఖర్చుపెట్టాను. జాగ్రత్తగా ఇంటికి వెళ్ళండి. నా మాటల్ని మర్చిపోకండి - మననం చేసుకోండి! మీ సందేహాలకు సందేశాలు మీ హృదయంలోంచే వస్తాయి. ఎత్తువారి బిడ్డలుగా కాకుండా స్వతంత్రముగా ఆలోచించండి! మీ బుద్ధికి పని చెప్పండి! మీకు మంచి అనిపించింది ఆచరించండి! రమణానుగ్రహము మీమీద ఉంది! మీకు దారి కనిపిస్తుంది! ఈ ఇంటి తలుపులు మీకోసం ఎప్పుడూ తెరిచే వుంటాయి! ఉంటాను!" అంటూ నన్ను కారుదాకా సాగనంపారు.

కారు దగ్గరకు నడిచి వెళ్ళాను! ఇది కలా - నిజమా అనిపించింది! "నా కాళ్ళు భూమి మీద నడుస్తున్నాయా - గాలిలో తేలిపోతున్నాయా?" నా శరీరం తేలికై దూదిపింజలా గాలిలో తేలిపోతోంది! నన్ను నేనే నమ్మలేక పోతున్నాను. కారులో కూర్చున్నాను - ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళాలనిపించలేదు. ఒక్కసారిగా నా గుండె బ్రద్దలై దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుంది! గుండెలోని నిజాన్ని తట్టిలేపి - ఆ నిజాన్ని గుర్తు చేసిన ఆ తండ్రే నాకు "గురువు" అని, నా జీవితాన్ని ఆయనకే అర్పించాలని నిర్ణయించుకున్నాను. నవ వధూవరులు పెండ్లిపీటల మీద - ఎవరికి ఎవరో? తరువాత కదా భార్య భర్త - సంసారం! అంతే నా గురువు నాకు గుర్తు వచ్చిన మరుక్షణమే "తండ్రీ" అని పిలుపు ప్రారంభించాను. రాత్రి పగలు ఒకటే తపన! చూడకుండా ఉండలేక పోయాను. అందుకే 1985 మే 1వ తేదీన శాశ్వతంగా ఉండాలని జిన్నూరు ఆయన పాదాల చెంతకు చేరాను! కట్టలు తెంచుకున్న నా కన్నీరు అప్పుడు ఆగింది. అంతా ఆనందమే!

నా తండ్రి దేవుడో, జ్ఞానో నాకు అక్కరలేదు. కంటి చూపుతో నా హృదయములో వెలిగించిన జ్ఞానజ్యోతి వెలుగుతూనే ఉంది! ఆ జ్యోతిని చూసిన కళ్ళతో మరో వెలుగును నేను చూడలేను. ఏ దుఃఖమూ నన్ను తాకలేదు! ఏ కష్టమూ నా విశ్వాసాన్ని కదపలేదు! ఈ జన్మకు ఈ జ్యోతి నాకు చాలు!